

GOLOBČEK

Janez Menart

Tako mi je kot v sanjah, ko bežiš,
ko te lovi milijon krvavih rok —
bežiš, bežiš — a ne premakneš nog,
in tuliš, tuliš — a ne zakričiš.

Vse prosto je in v stegnih ti besni,
a nekaj pasjega te vleče v tla,
kot da po muholovcu brez mejà
bi bežal, bežal milijon noči.

Vse votlo je in grlo ti divja,
da rjoveš kakor ranjene zveri,
a nekaj pasjega tvoj krik duši,
kot da bi šepetal v vodah morjà.

Zakaj ni človek kot aprilski dan,
ki s čela mračnega spodi oblake
in znova vstane iz deževne mlake
ves prerojen, svetel in nasmejan?

Bežim, bežim... Rad bi uničil sled
preteklih dni, ki so kot grozna noč;
rad bi pregloidal rjasti obroč
in se prebil kot buba v novi svet.

Ramena lahka, duša nasmejana,
zlo, ki sem storil ga — saharski sneg,
zlo, ki sem ga užil — nejasni breg
morjà, ki ga prižge fatamorgana.

Drug svet, drug jaz! Ej, fant, začnimo spet,
kot pajek, ki so mu omedli mrežo.
Ne v mračni kot, ne v usmrajeno režo, —
med rosne trave, kjer kali nov cvet!

Brez ljubosumja, zlobe, brez klevete,
brez skritih zank, brez spletk, brez srčne tlake,
brez plezanja h gradovom nad oblake,
brez bojev, brez porazov, brez osvete!

Bežim in vem: nekoč bo zid prebit.
Zdaj ni še čas. Predaleč so še tla,
saj pajek, ki se spušča iz neba,
lahkó šele pri tleh pregrizne nit.

PESEM SVITANICA

Janez Menart

Kaj naj pravzaprav
mislil bi sedaj?
Res je le: z višav
bledih zvezd sijaj;

sivkasto nebo,
z vzhoda mlečni sij;
majska noč; topló;
ura blizu tri.

Prej sem bil še tam,
zdajle hodim tod.
Preden vstane dan,
bom nekje drugod.

Bledih zvezd sijaj,
cesta brez luči.
Vendar grem. Le kaj
vodi me v temi?

Mar nagon duhá,
ali zakon cest,
ali skrita sla,
ali pesem zvezd?

Res je le — nebo,
z vzhoda mlečni sij,
majska noč, topló,
ura blizu tri.